

©CLAES

DE
RODDEL

NIET VOOR MIETJES

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Graag uw reacties op
www.jo-claes.be
www.facebook.com/misdaadauteurjoclaes

© Jo Claes / Uitgeverij Houtekiet 2021
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, 2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Buro Blikgoed
Foto omslag © Uschi Claes
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 997 5
e-ISBN 978 90 8924 998 2
D 2021 4765 49
NUR 280

Derde druk augustus 2021

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor Samuel en Simon

1.

Het begon allemaal met een roddel. Een roddel die bestond uit één zinnetje van slechts zes woorden, maar de inhoud van dat zinnetje was ronduit schokkend en zou gevolgen hebben die niemand kon voorzien. Niet de gene die ermee begonnen was en zeker niet degene over wie het ging.

En toch wist iedereen heel goed wat roddelen inhoudt: iemand spreekt opzettelijk kwaad over een ander, men zegt iets negatiefs en stelt het voor alsof het de waarheid is. Maar een roddel zou geen roddel zijn als het waar was wat er werd beweerd. En toch geloofde zo goed als iedereen het gerucht. Waarom? Omdat roddels een vreemde eigenschap hebben: ze verspreiden zich als een lopend vuurtje. Dat komt doordat een roddel zo sensationeel is dat bijna iedereen hem meteen doorvertelt. En net daarin schuilt het gevaar, want wat door zo veel mensen steeds weer wordt herhaald, lijkt zo waar te zijn dat niemand nog twijfelt aan wat er wordt gezegd.

Zo ging het ook op de school waar Matthias De-vriendt en zijn zus drie maanden geleden als nieuwe

leerlingen waren gearriveerd. Hij in het tweede jaar van het middelbaar onderwijs, Sofie in het eerste. In het begin was dat allesbehalve gemakkelijk geweest. Als nieuweling op een school komen houdt in dat je niemand kent, dat de gewoonten en de manier van lesgeven je volkomen vreemd zijn en vooral: dat je geen vrienden hebt en op dat vlak opnieuw moet beginnen.

Maar intussen was het november en tijdens die eerste twee maanden van het schooljaar was er zo veel gebeurd dat bijna alle leerlingen van de eerste graad wisten wie Matthias Devriendt was. Hetzelfde gold voor de meeste leerkrachten en voor meneer Paepen, de directeur.

Dat had met verschillende factoren te maken. Ten eerste viel Matthias op omdat hij altijd een hoody droeg, iets waarmee hij in het begin door een paar plaaggeesten was gepest, maar wat inmiddels zo'n gewoon gezicht was geworden dat niemand er nog van opkeek.

Ten tweede was hij bevriend geworden met twee aparte figuren uit zijn klas: Dante Tavenier, een tengere jongen met een Harry Potter-brillette die alles af wist van computers en een kei was in wiskunde. En Rani Smeyers, een meisje met rood haar dat altijd in het zwart gekleed liep, zich met niets of niemand bemoeide en heel eigenzinnig was.

Ten derde had dit ongebruikelijke drietal er eigenhandig voor gezorgd dat twee verontrustende gebeurtenissen op school werden opgelost. In september ging het over de diefstal van dure smartphones, in oktober over de mysterieuze verdwijning van een tekening die de eerste prijs had gewonnen in een tekenwedstrijd.

De tekening was van een zekere Linde Bakelants. Zij en haar tweelingzus Soetkin waren pas in oktober op school gekomen en mevrouw Peeters, hun klassenlerares, had Linde een plaats gegeven naast Matthias. Die had zich over het meisje ontfermd, omdat hij zich nog goed herinnerde hoe moeilijk het was om zich als nieuwe leerling thuis te voelen op een vreemde school.

Bovendien konden Linde en Soetkin absoluut niet met elkaar opschieten. Ze waren dan wel een tweeling – zij het een twee-eiige tweeling – maar voor de rest hadden ze weinig of niets gemeen. Ze vermeden dan ook zo veel mogelijk elkaars gezelschap, maar dat nam niet weg dat ze vaak ruzie hadden en dat had dus aanleiding gegeven tot de affaire van de verdwenen tekening.

Matthias, Dante en Rani hadden zich de zaak aange trokken en waren erin geslaagd om de dader te ontmaskeren. Dat had op zijn beurt een paar gevolgen gehad die tot op de dag van vandaag meespeelden. Om te beginnen waren ze in conflict gekomen met de directeur, die hen er nog altijd van verdacht meer over de verdwenen tekening te weten dan ze wilden toegeven. En ten tweede was Dante voor de eerste keer in zijn leven smoorverliefd geworden.

Het meisje dat zijn hoofd op hol had gebracht was Linde, al was dat geenszins door haar toedoen gebeurd. Het tegendeel was zelfs waar, want Linde stak niet onder stoelen of banken dat ze eigenlijk meer geïnteresseerd was in Matthias, maar die had al vanaf het begin van het schooljaar een oogje op Rani.

Eén keer hadden Matthias en Rani zelfs gekust, op

de avond toen ze in het huis van Matthias' ouders een feestje hielden omdat ze de diefstal van de dure smartphones hadden opgelost. Dat was intussen bijna twee maanden geleden en sindsdien was er op dat vlak niets meer tussen hen gebeurd.

Matthias wilde niets liever dan dat Rani zijn vaste vriendinnetje werd, maar die hield de boot af. Ze beschouwde Matthias wel als een vriend, maar Rani zou Rani niet zijn als ze gemakkelijk te doorgronden was. Soms deed ze uitgesproken lief tegen hem en kwam ze hem zelfs aanmoedigen wanneer hij op zaterdag een hockeywedstrijd had, zodat hij de indruk kreeg dat ze hetzelfde voor hem voelde als hij voor haar. Maar daarna kon het net zo goed gebeuren dat Rani hem in de klas straal negeerde, dat ze op het schoolplein nauwelijks een woord tegen hem zei en dat ze in het weekend niet kwam opdagen wanneer hij een belangrijke wedstrijd moest spelen.

Matthias werd langzamerhand wanhopig van de situatie. Eigenlijk zou hij zijn moed bij elkaar moeten rapen en het onderwerp gewoon ter sprake brengen, maar dat durfde hij niet omdat hij geen idee had hoe Rani zou reageren en hij bang was dat hij zichzelf belachelijk zou maken. Dan verkeerde hij nog liever in onzekerheid, hoe verscheurend dat ook was.

Vroeg of laat, hoopte hij, zou Rani wel laten merken wat ze voor hem voelde en als dat gebeurde, waren er twee mogelijkheden. Ofwel ze maakte van hem de gelukkigste jongen op school, ofwel ze boorde zijn hoop definitief de grond in. Maar als bleek dat ze niet verliefd

op hem was, kon hij niets anders doen dan dat te accepteren. Of zoals zijn vader altijd zei: ‘Bij sommige feiten in het leven moet je je neerleggen, Matthias. Als je dat niet doet, kun je heel ongelukkig worden, en wat heeft dat voor zin?’

Maar hij wilde zich niet neerleggen bij de mogelijkheid dat Rani hem niet als vriendje wilde, daarvoor vond hij haar te leuk. Het probleem was dat je iemands gevoelens niet kan forceren, ook al ben je daar uit eigenbelang toe geneigd. Nee, hij was best bereid om Rani de nodige tijd te geven, maar eeuwig wachten had ook geen zin.

Soms kwam hij in de verleiding om in te gaan op de avances die Linde maakte. Ze was een mooi meisje en verstandig was ze ook, dat had hij gemerkt toen hij afgelopen maand samen met haar een opdracht voor kunstgeschiedenis had gemaakt.

Het was in die periode dat Dante verliefd was geworden op Linde, en dat had voor enige spanning tussen hem en Matthias gezorgd. Dante was ongelooflijk slim, maar met meisjes had hij geen enkele ervaring. Daar kwam nog eens bij dat hij een jaar jonger was dan de andere leerlingen van de klas en dat Linde een keer – met opzet of niet – tegen Matthias had gezegd dat ze Dante wel lief vond, maar dat hij voor haar te jong was in zijn manier van denken.

Matthias had dat nooit tegen Dante verteld, omdat het hem zou kwetsen en omdat hij wist dat zijn vriend tot over zijn oren verliefd was. Aan de andere kant stond het zo goed als vast dat het nooit iets tussen die twee

zou worden, daar had Linde geen twijfel over laten bestaan.

Het gevolg was dat Matthias voor een dilemma werd geplaatst. Wat moest hij doen: Dante blijven aanmoedigen bij iets wat duidelijk geen toekomst had of hem onverbloemd de waarheid vertellen, zodat hij geen onvervulbare droom bleef najagen? Met andere woorden, wat was in de gegeven omstandigheden het beste: de situatie onnodig lang laten aanslepen of kiezen voor de harde maar korte pijn?

Zoiets was een heel moeilijke keuze en als het van Matthias had afgehangen, had hij zich nooit met de zaak bemoeid, maar het waren Dante en Linde zelf die dat zo goed als onmogelijk maakten. Zijn vriend kwam hem constant om raad vragen en Linde liet duidelijk merken dat ze meer interesse had in hem, Matthias.

Enerzijds wilde Matthias zijn vriendschap met Dante niet in gevaar brengen door in te gaan op Lindes toenaderingspogingen, anderzijds was hij geveleid door haar belangstelling voor hem. Zoals gezegd was ze een heel mooi en verstandig meisje, en er waren in de klas verschillende jongens die maar wat graag met hem van plaats hadden geruild.

Bovendien speelde er nog een andere overweging mee en die hield verband met Rani. In films zag je vaak hoe iemand probeerde om bij een ander interesse op te wekken door diegene jaloers te maken en Matthias vroeg zich al een tijdje af of dat ook bij Rani effect zou hebben. Zou ze wat meer interesse in hem tonen als hij liet blijken dat hij Linde wel zag zitten?